Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΎΛ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΑΤΙ θέλω νὰ σὲ ρωτήσω, ἀγαπητή μου Ἀριέττα, μὰ δὲν θέλω νὰ τὸ πῆς σὲ κανένα ποτέ. Σὲ παρακαλῶ, πές μου, γιατὶ θὰ τὸ ξέρης, ἀφοῦ σοῦ εἶχε τόσο μεγάλη ἐμπιστοσύνη ἡ Λίλιαν, πές μου, ἀφήνει μεγάλη περιουσία ἡ ἀδελφή μου;

Πρὶν ὅμως ἡ μὲς Ἀριέττα προφτάση νὰ πῆ τίποτε, ἀπ' τὴ σύγχυσί της, ὁ ἀδελφὸς τῆς δολοφονημένης πρόσθεσε:

— Ὅπως τὰ λογάριασα ἐγώ, ἡ περιουσία της φθάνει τὶς ἑκατὸ χιλιάδες λίρες.

— Τόση εἶνε πάνω-κάτω... ἀπάντησε ἀφηρημένη ἡ μὲς Ἀριέττα. Καὶ πρόσθεσε: Τὸ ποσὸν αὐτὸ ἔχει καταιεθῆ στὴν Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας.

Μιὰ λάμψη πέρασε ἀπ' τὰ κουρασμένα μάτια τοῦ νέου καὶ μὴ μπορώντας νὰ συγκρατήση τὴν ἀπληστία του, ἄρχισε νὰ ρωτᾶ:

— Καὶ φυσικὰ ἔκανε τὴ διαθήκη της, ἡ ἀδελφή μου, ἔ;.. Καὶ μὲ καθιστᾶ γενικὸ κληρονόμο της, δὲν εἶν' ἀλήθεια; Ἄλλωστε εἶμαι ὁ μόνος κληρονόμος της... ἔ, τί λές;.. Ξέρεις, γιατὶ ρωτῶ; Ἐπειδὴ τάχαμε χαλασμένα κόψιποσο καιρό, φοβοῦμαι μήπως... Μὰ τί κάθομαι καὶ λέω!.. Μήπως δὲν τὰ φτιάσαμε, δὲν ἀγαπήσαμε τελευταῖα;..

—Σᾶς ἀγαποῦσε πάντα ἡ μὲς Λίλιαν, ἀπάντησε συγχισμένη κάπως ἡ ἀφοσιωμένη θαλαμηπόλος τοῦ τραγικοῦ θύματος, μὰ σεῖς, πολλὲς φορές, τὴν εἴχατε λυπήσει...

—Τί τὰ θέλετε; ἀπάντησε ὁ ἀδελφὸς τῆς δολοφονημένης, κινῶντας χαρακτηριστικὰ τὰ χέρια του. Ἡ Λίλιαν εἶχε κάτι παράξενες ἀντιλήψεις. Ἐνῶ ἤθελε νὰ εἶνε ἀπολύτως ἐλεύθερη, ἀπὸ μένα ἀπαιτοῦσε νὰ ζῶ μιὰ ζωὴ μπακάλικη!..

—Ποιὸς εἶνε;.. φώναξε ἄξαφνα ἡ Ἀριέττα, τρέχοντας πρὸς τὴν πόρτα. Νὰ μὴν μπῆ κανένας μέσα...

Μὰ ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὴν ἀνοιγμένη πόρτα, γύρισε ἀπότομα πίσω καὶ φέρνοντας τὰ χέρια της στὸ μέτωπό της ξαναφώναξε:

—Θεέ μου!.. Εἶνε ἕνα μαῦρο φάντασμα!

— Μὴ φοβᾶσαι, μὲς Ἀριέττα, εἶπε ὁ Γκροῦβερ Μπέλλ, τρέχοντας γρήγορα πρὸς τὴν πόρτα. Δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα!..

Ἐντωμεταξὺ πρόβαλε καὶ στάθηκε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα ἕνας ὑψηλόσωμος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος φοροῦσε ροῦχα κατάμαυρα. Τὸ στενὸ παντελόνι του, ποὺ τοῦ ἔσφιγγε τὶς γάμπες του, ἡ ρεντιγκότα του, μὲ τὸ ψηλὸ γιακᾶ κοιμωμένον ὡς τὸ πηγοῦνι του, τὸ κρεμασμένο στὸ δεξὶ χέρι του, τὰ γάντια του, τὰ τεράστια παπούτσια του, τέλος, ὅλα ἦσαν κατάμαυρα. Ὁ μαυροντυμένος αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχε ἕνα μακρὺ πρόσωπο, κατακίτρινο, μιὰ σουβλερὴ μύτη καὶ μαῦρα μαλλιά, ποὺ ἦσαν κυριολεκτικῶς κολλημένα ἐπάνω στὸ κεφάλι του.

—Ἔχει τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς πῆ τί θέλει, ὁ μαυροντυμένος κύριος; τὸν ρώτησε μόλις τὸν εἶδε ὁ Γκροῦβερ Μπέλλ.

Ὁ ἄγνωστος, ἀφοῦ ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι, εἶπε:

—Σᾶς ζητῶ συγνώμην, κύριε, ποὺ πῆρα τὸ θάρρος νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ... Ὀνομάζομαι Ἰωσίας Οὐάκφηλδ καὶ εἶμαι ἀντιπρόσωπος τῆς ἑταιρείας τῶν Κηδειῶν «Ἀναπαύθητι ἐν Εἰρήνῃ». Ἡ εἴδησις τῆς δολοφονίας τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μὲς Λίλιαν Μπέλλ μᾶς συνεκίνησε βαθύτατα!... Ἔρχομαι λοιπὸν ἐξουσιοδοτημένος ἀπ' τὴν ἑταιρεία μας νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν βαθυτάτην συμπάθειά της καὶ νὰ σᾶς ἐγχειρίσω τὸν τιμοκατάλογό της. Θὰ μᾶς ὑποχρεώσετε ἂν τοῦ ρίξετε μιὰ ματιά. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀμέσως θ' ἀντιληφθῆτε ὅτι ἡ ἑταιρεία μας ἀναλαμβάνει κηδεῖες πρώτης, δευτέρας καὶ τρίτης τάξεως, δηλαδὴ ἀπ' τὶς πιὸ πολυτελεῖς ὡς τὶς πιὸ ἁπλὲς καὶ ἀπέριττες, κι' ὅλες αὐτές, σὲ τιμὲς ἀφαντάστως φτηνὲς καὶ συγκαταβατικές. Ἐὰν μᾶς κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μᾶς προτιμήσετε δὲν θἄχετε καμμιὰ ἀπολύτως φροντίδα, γιατὶ ἀναλαμβάνομε ἐμεῖς ὅ,τι χρειάζεται ἀπ' τὸ κρεββάτι τοῦ νεκροῦ μέχρι τοῦ τάφου.

—Ἀγαπητέ μου, ἀπάντησε ὁ Γκροῦβερ Μπέλλ στὸν μακαρονοειδῆ αὐτὸ λόγο τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς ἑταιρείας τῶν κηδειῶν, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ τίποτε τὸ ὁριστικὸ γιὰ τὴν κηδεία τῆς ἀδελφῆς μου, πρὶν ἀκόμη ἀποφανθῆ ἡ δικαιοσύνη γιὰ τὸν θάνατό της. Γιατὶ δὲν χωράει ἀμφιβολία ὅτι θὰ γίνη νεκροψία καὶ δὲν ξέρει κανεὶς τί θ' ἀποφασίσ'ση ὕστερα ὁ ἀνακριτής.

—Τὸ εἶχα σκεφθῆ κι' ἐγὼ αὐτό, ἀπάντησε ὁ Ἰωσίας Οὐάκφηλδ, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐμποδίζει διόλου νὰ κάνομε μερικὲς προετοιμασίες, κι' ἔτσι νὰ μὴν ξανάφθομε νὰ σᾶς ἐνοχλήσομε καὶ δεύτερη φορά. Ἄλλωστε δυὸ-τρία λεπτὰ μόνο χρειάζονται γιὰ νὰ πάρω τὰ μέτρα τοῦ φερέτρου, πρόσθεσε χαμογελῶντας.

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, δὲν βλέπω τὸ λόγο γιατὶ νὰ μὴ σᾶς ἐπιτρέψομε αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε, εἶπε ὁ Γκροῦβερ στὸν ὑπάλληλο τῆς ἑταιρείας κηδειῶν.

Καὶ, γυρίζοντας στὴν καμαρέρα τῆς ἀδελφῆς του, τῆς εἶπε:

—Δὲν πᾶμε ἐμεῖς ἐντωμεταξὺ στὸ διπλανὸ δωμάτιο, νὰ συνεχίσομε τὴν συνομιλία μας, Ἀριέττα;

—Ὅπως θέλετε, ἀπάντησεν ἐκείνη.

Κι' ἐνῶ οἱ δυὸ νέοι ἀπομακρυνόντουσαν, ὁ μίστερ Ἰωσίας πῆγε κοντὰ στὸ κρεββάτι τῆς δολοφονημένης καὶ ἄρχισε νὰ παίρνη τὰ μέτρα, ποὺ τοῦ χρειαζόντουσαν γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ φερέτρου, σημειώνοντάς τα ἀπάνω σ' ἕνα σημειωματάριο.

Ἄξαφνα ὅμως σήκωσε τὸ κεφάλι του, κύτταξε τὴν πόρτα, ἀπ' τὴν ὁποία βγήκανε ὁ νέος καὶ ἡ νέα, κι' ὅταν βεβαιώθηκε γιὰ κεῖνο ποὺ ἤθελε, ἀνασήκωσε ἀμέσως τὰ ροῦχα τῆς δολοφονημένης καὶ μὲ βλέμμα ἀνθρώπου ποὺ ξέρει ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐξέτασε τὴν πληγή, μιὰ βαθειὰ δηλαδὴ μαχαριὰ ποὺ εἶχε σχίσει τὴν κοιλιὰ τῆς δολοφονημένης πέρα-πέρα. Κατόπιν, ἀφοῦ ξανασκέπασε τὸ σῶμα τῆς νεκρῆς, ἔπιασε τὰ ὠχρὰ χέρια της καὶ ἐξέτασε προσεχτικὰ τὰ νύχια της, ποὺ ἦσαν καλοδιατηρημένα, ροδοκόκκινα καὶ γυαλιστερά, καὶ μουρμούρισε:

—Οὔτε ἕνα σπασμένο, οὔτε ἕνα χαλασμένο. Αὐτὸ θὰ πῆ ὅτι μεταξὺ τοῦ δολοφόνου καὶ τοῦ θύματος δὲν προηγήθηκε καμμιὰ πάλη. Κι' ὅμως, ὅταν ἡ γυναῖκες δέχονται ἐξαφνικὲς ἐπιθέσεις, πάντοτε μεταχειρίζονται τὰ νύχια τους. Νὰ ὑποθέση λοιπὸν κανεὶς ὅτι ἡ Λίλιαν Μπέλλ ἐγνώριζε τὸν δολοφόνο, κι' ὅτι τοῦ παρεχώρησε θέσι στὸ ἀμάξι της, χωρὶς νὰ ὑποψιασθῆ ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ τῆς ἐπιτεθῆ;

Ἔμεινε κάμποση ὥρα σκεφτικὸς ὁ παράξενος αὐτὸς ἀντιπρόσωπος τῆς ἑταιρείας «Ἀναπαύθητι ἐν Εἰρήνῃ», ὅταν ἄξαφνα πρόσεξε κάτι κι' ἀναρωτήθηκε:

—Τί εἶν' αὐτὸ πάλιν κάτω ἀπὸ τὸ νύχι;.. Μιὰ τρίχα, βέβαια, μὰ ἀπὸ κεφάλι ἢ ἀπὸ γένεια;.. Ἐδῶ χρειάζεται ὁ φακός.

Κι' ἀμέσως ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη τῆς ρεντιγκότας του ἕναν ἰσχυρότατο φακὸ καὶ ἐξέτασε μ' αὐτὸν τὴν τρίχα, τὴν ὁποία ἔβαλε ἀπάνω στὸ σημειωματάριό του.

—Ἄ! Ὥστε εἶνε μιὰ τρίχα ἀπὸ περρούκα ἢ ψειτογενειάδα... μουρμούρισε ξαναβάζοντας τὸ φακὸ στὴν τσέπη του. Αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτο βῆμα, συνέχισε. Ὁ «Τζὰκ ὁ Ἀντεροβγάλτης» λοιπὸν πλησιάζει μετεμψιεσμένος τὰ θύματά του, κι' αὐτὸ θὰ πῆ ὅτι εἶνε ἕνας ἔξυπνος ἄνθρωπος καὶ μάλιστα καλῆς κοινωνικῆς τάξεως.

Ὁ Ἰωσίας Οὐάκφηλδ ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγη, ὅταν μιὰ ξαφνικὴ σκέψη τὸν ἔκανε νὰ σύψη ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς νεκρῆς, ν' ἀνοίξη τὸ στόμα της καὶ ν' ἀρχίση νὰ ἐξετάζη, μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχὴ τὰ κανονικώτατα κάτασπρα δόντια της, τὰ ὁποῖα τόσο ἐθαύμαζαν οἱ Λονδρέζοι ὅταν ἡ ἀοιδὸς ἐτραγουδοῦσε. Ὁ Ἰωσίας ὅμως ἔκανε τώρα μιὰ σπουδαία ἀνακάλυψη.

Ἡ Λίλιαν Μπέλλ εἶχε μπροστά, στὴν ἀπάνω σιαγόνα, ἕνα ψεύτικο δόντι, τὸ ὁποῖο ἦταν προσαρμοσμένο ἐπάνω σὲ μιὰ μακρὴ πλάκα ἀπὸ καουτσούκ. Ἀλλὰ ἦταν τόσο τεχνικὰ βαλμένο, ὥστε κι' ἂν ἀκόμη τὸ κύτταξε ἀπὸ κοντὰ καὶ μὲ προσοχὴ ἕνας ὄχι εἰδικός, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὸ ξεχωρίση ἀπὸ τ' ἄλλα δόντια της.

Ὁ Ἰωσίας ἔχωσε μὲ προφύλαξι τὰ δυὸ δάχτυλά του μέσα στὸ στόμα τοῦ πτώματος κι' ἔβγαλε ἔξω τὴν πλάκα ἀπὸ καουτσούκ, ἐπάνω στὴν ὁποία ἦταν προσαρμοσμένο τὸ ξένο δόντι. Κι' ἀφοῦ τὴν κύτταξε λίγες στιγμές, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸν δυνατὸ φακό του καὶ ἐξετάζοντάς την μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ προσοχή, ἄρχισε νὰ ἀναρωτιέται:

—Μήπως γελιέμαι;.. Ἀλλ' ὄχι, ἀπὸ τὴν ἔποψι αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ γελιέμαι. Ἡ ὑπόθεσίς μου, πὼς ἡ μὲς Λίλιαν ἐκάπνιζε ὄπιο, εἶνε ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ σωστή. Βέβαια, μονάχα μέσα σ' ἕνα τέτοιο κέντρο, ὅπου καπνίζουν ὄπιο, μποροῦσε, ἡ δυστυχισμένη, νὰ συναναστραφῆ μὲ ἐγκληματίας. Τὸ ἴδιο μέσον λοιπὸν θὰ μεταχειρισθῶ κι' ἐγώ. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ μ' ἐνθουσιάζει!..

Κι' ὁ παράξενος ὑπάλληλος τῆς ἑταιρείας «Ἀναπαύθητι ἐν Εἰρήνῃ», ἀφοῦ ξανάβαλε προσεχτικὰ τὴν καουτσουκένια πλάκα στὴν θέσι της, ἔκανε νὰ φύγη. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τοῦ ξέφυγε ὁ φακὸς ἀπ' τὸ χέρι του κι' ἔπεσε κάτω στὸ πάτωμα.

(Ἀκολουθεῖ)

νήση στὴν ἀστυνομία... Μὰ κι' αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον! Εἶχα ξεχάσει ὅτι ἡ Νοτιοαμερικάνα ἦταν παντρεμμένη....

Ὑπομονὴ τότε, δυστυχισμένε Ποιμαρέ! Μὰ τί ὑπομονή; Θὰ τὸ πιστέψετε; Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα ὁ Ποιμαρὲ μοῦ τηλεφώνησε πάλι, ὕστερ' ἀπὸ τέσσερες ὁλόκληρες ὧρες, γιὰ νὰ μοῦ ἀναγγείλη ὅτι εἶχαν ἀσπρίσει τὰ μαλλιά του ἀπ' τὴν ἀγωνία του κι' ὅτι εἶχε μεταφέρει ἀναίσθητη σὲ μιὰ νευρολογικὴ κλινικὴ τὴ γυναῖκα τοῦ Νοτιοαμερικανοῦ προξένου... Τί λέτε, λοιπόν; Ἐγὼ νομίζω ὅτι μόνο μιὰ γυναῖκα - φάλαινα μποροῦσε νὰ ἐκδικηθῆ τόσο σκληρά!....

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΟΝΩΝΤΥ